

BUREAU RAAMPOORT

Simon de Waal

Bureau Raampoort

Deel I

Lebowski Publishers, Amsterdam 2015

© Simon de Waal, 2015

© Nederlandse uitgave: Lebowski Publishers, Amsterdam 2015

© Omslagfoto: Pief Weyman | NL Film

Omslagontwerp: Evert-Jan Hielema | XLent Hilversum

Typografie: Crius Group, Hulshout

Foto auteur: © Geert Snoeijer

ISBN 978 90 488 2743 5

ISBN 978 90 488 2744 2 (e-book)

NUR 331

www.simondewaal.com

www.lebowskipublishers.nl

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Lebowski is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden veeleelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Hoofdstuk 1

Bureau Raampoort rees als een imposant gebouw op uit het water van de Singelgracht. De ronde boog met kantelen op de tweede verdieping en de toren daarachter gaven het de allure van een fors kasteel, van waaruit over de burgers van de Jordaan gewaakt werd. Het politiebureau was het oudste bureau van Nederland, gebouwd in de negentiende eeuw, een bijzondere en sfeervolle plek voor de agenten en rechercheurs die er werkten.

Hoewel het donker was en een flinke herfstwind over de Jordaan joeg, scheen er zacht licht uit de ramen, waardoor het bureau warm en vertrouwd aardeed.

Op het dakterras, achter de kantelen, stonden twee rechercheurs. Ze staarden naar de twinkelende lichtjes van de Jordaan en luisterden naar de stadsgeluiden, vrolijke stemmen en flarden onvervalste Amsterdamse muziek.

Peter van Opperdoes rekte zich uit. Zijn collega Jacob keek hem aan. ‘Moe?’

‘Welnee, hoe kom je daarbij?’

‘Je gaapte.’

‘Ik rekte me uit. Iets heel anders. Je rekt je uit als je lekker uitgerust bent. Je bent zelf moe.’

‘Ik ben helemaal niet moe,’ reageerde Jacob. ‘Waarom zou ik moe zijn?’

Van Opperdoes keek op zijn horloge. ‘Omdat het drie uur

's nachts is, en we al bijna vierentwintig uur aan het werk zijn.'

'Ja, maar nu zijn we klaar.'

Van Opperdoes boog zich even voorover en keek over de leuning van het dakterras naar een luidruchtige Engelse toerist die voor het bureau iets onverstaanbaars stond te schreeuwen.

'Als ie nog lang doorgaat krijgt ie een ouderwetse emmer water over zich heen van me.'

Jacob keek even naar beneden. 'Zouden we daarmee wegkomen?'

'Natuurlijk komen we daarmee weg,' vond Van Opperdoes. 'Ik geef jou de schuld, jij geeft mij de schuld, niemand die iets kan bewijzen.'

De Engelsman liep wankelend, mopperend en scheldend door.

Van Opperdoes glimlachte. 'Nou vooruit, hij heeft mazzel.'

'Je hebt gelijk. Drie uur. Zullen we?' vroeg Jacob.

Van Opperdoes draaide zich om naar de deur van het dakterras. 'De zaak is opgelost. De boeven zitten in de cel, en wij kunnen lekker gaan slapen. Lijkt me beter dan andersom. Een uitstekend idee dus, Jacob.'

'Zal ik je naar huis brengen?' vroeg Jacob toen ze de monumentale trap van het oude bureau afdaalden. Van Opperdoes keek door de grote ramen in het trapportaal naar buiten. Wolken veegden langs de maan, maar het zag er niet naar uit dat het zou gaan regenen.

'Ik loop wel. Altijd lekker, zo 's nachts in de Jordaan.'

'Je kan ook je fiets nemen.'

'Wat bedoel je?' vroeg Van Opperdoes.

'Je fiets. Waar je twintig uur geleden of zo mee naar bureau bent gekomen.'

'O ja, natuurlijk. Tot morgen, Jacob.'

'Tot morgen.'

Ze zwaaiden even naar de collega's van de uniformdienst, die achter de balie naar de mobilofoon luisterden en de meldingen op straat volgden.

Van Opperdoes keek Jacob na, die langzaam de Marnixstraat uit reed, voor hij zijn fiets van het slot haalde en de Bloemgracht in ging, op weg naar zijn huis aan de Brouwersgracht. Ondanks de wind was het nog niet zo koud. De overgang van zomer naar herfst ging heel geleidelijk en Van Opperdoes vond het heerlijk om door de stille stad te fietsen. Inmiddels leken ook de meest dronken figuren in de Jordaan in slaap te zijn gevallen, waardoor een zeldzame diepe stilte over de stad was gevallen. Dit vond hij de mooiste uren van de nacht, ook al viel hij bijna om van de slaap.

Hij fietste de Tweede Leliedwarsstraat in, naar de Egelantiersgracht. Aan het einde van de straat stond een auto dwars over de weg. Omdat de wagen net buiten het bereik van de straatverlichting was, kon Van Opperdoes niet goed zien of er iemand bij stond.

Hij fietste iets langzamer en reed door naar het einde van de straat. Toen zag hij iemand uitstappen en naar hem kijken. Het was Jacob.

‘Wat doe jij nou hier?’

‘Heb je je telefoon niet aanstaan?’

Van Opperdoes haalde zijn telefoon uit zijn zak. ‘Niet gehoord, denk ik.’

‘En niet gevoeld ook?’

‘Ik was aan het fietsen! En bovendien sliep ik al half. Je hebt nog mazzel dat ik je op tijd zag, anders was ik over je auto heen gereden. Wat is er dan?’

Jacob wees naar de fiets van Van Opperdoes. ‘Rij maar achter me aan. We moeten toch in de richting van je huis.’

‘Hoezo in de richting? Ik fiets helemaal door naar huis. Slapen.’

Jacob schudde ernstig zijn hoofd. ‘Wedden van niet?’

De weg onder de spoorbrug van de Korte Prinsengracht was spookachtig verlicht door felle lampen. De stalen balken vormden indrukwekkende patronen op de muren en op het asfalt. Het water van de Prinsengracht dat onder de brug door stroomde, zorgde voor extra vervreemdende effecten. Het deed de twee rechercheurs denken aan een filmset, vooral omdat dwars over de weg nog een politieauto stond met zijn deuren wijd open en zwaailichten aan. Aan de andere kant van de brug, in de richting van het IJ, stond een ambulance. In het midden onder de brug, op het voetgangersgedeelte, lag een man op de grond, in een onnatuurlijke houding. Een plasje donkerrood bloed kwam onder zijn lichaam vandaan.

Vincent, een jonge agent in uniform, kwam naar hen toe. ‘Jullie zijn snel zeg, zo midden in de nacht. Sorry dat we jullie wakker moesten bellen.’

‘We sliepen nog niet eens,’ bromde Jacob.

‘O, nou des te beter, toch?’

Van Opperdoes wees op het slachtoffer. ‘Vertel eens?’

‘We kregen een melding. Een getuige belde met 112 dat hij schoten hoorde. We gingen meteen kijken, en troffen hem zo. Ambulancepersoneel kon niets meer beginnen, en heeft hem weer teruggelegd zoals hij lag. Hij heeft inderdaad meerdere schotwonden.’

‘Iets van een dader?’

Vincent schudde zijn hoofd. ‘Niets. Ook de getuige heeft er niets over gezegd.’

Van Opperdoes en Jacob liepen naar de plek waar de man lag, ervoor wakend geen sporen te verstoren.

‘Ja, die lijkt inderdaad behoorlijk dood,’ constateerde Van Opperdoes.

‘Mooi,’ vond Jacob. ‘Dan bellen we het hoofdbureau, en liggen wij gauw weer in bed.’

Van Opperdoes keek hem verbaasd aan. ‘Hoezo, wéér in bed?’

‘Nou, als dit geen liquidatie is, dan weet ik het niet meer. En een liquidatie is niet voor simpele districtsrechercheurs als wij. Daar komt een team van de DRR voor.’

Van Opperdoes bekeek de plek van de moord nauwgezet. De man lag op zijn buik, met zijn gezicht naar de grond. ‘De dienst regionale recherche heeft het al druk zat...’ sprak hij langzaam, terwijl zijn blik over het lichaam gleed. De man leek niet al te oud. Zijn kleding was netjes, verzorgd. Zijn arm lag uitgestrekt op de grond, alsof hij wees naar de mobiele telefoon die even verderop lag. Misschien had hij de telefoon in zijn hand gehad toen hij werd neergeschoten. Misschien was hij aan het bellen.

‘Vincent?’ vroeg Van Opperdoes. ‘Weten we al wie het is?’

‘Geen idee. We hebben natuurlijk ook nog niet gezocht.’

‘Heel verstandig...’ bromde Van Opperdoes tevreden.

Jacob keek naar zijn collega en schudde langzaam zijn hoofd. ‘Jij gaat de DRR helemaal niet waarschuwen, hè?’

‘Nee, ik was het eigenlijk niet van plan,’ zei Van Opperdoes glimlachend. ‘Wie zegt dat hier sprake is van een liquidatie?’

‘Kom op nou... Neergeschoten, een stille plek, waarschijnlijk opgewacht. Alles schreeuwt afrekening in het criminele circuit.’

‘Misschien wel. Of misschien was z’n vriendin boos op hem. Of kwam hij een boze junk tegen. Of probeerde iemand zijn telefoon te stelen.’

Jacob schudde zijn hoofd. ‘Dat zullen die van DRR niet zeggen. Die zeggen: “Als het lijkt op een liquidatie, dan moet je ons bellen.”’

Van Opperdoes glimlachte. ‘Bel jij afdeling Forensische Opsporing even? En Diana?’

Jacob keek zijn vriend aan en pakte zijn telefoon. ‘Vooruit dan maar. Slapen kan altijd nog.’

Het duurde bijna drie kwartier voordat de witte vrachtauto van Forensische Opsporing aan kwam rijden. Er waren wat meer collega's van de uniformdienst gekomen en inmiddels was de weg onder de spoorbrug aan alle kanten afgezet met wapperend lint. Van Opperdoes was tevreden met de plaats delict, omdat bijna niemand van het publiek zicht had op het slachtoffer en ze dus vrij konden werken. Diana, de technisch rechercheur, was iets eerder aangekomen en had zich inmiddels al omgekleed in wit pak met handschoenen en droeg plastic slofjes om haar schoenen. Van Opperdoes keek goedkeurend toe hoe ze op een flinke afstand van het lichaam ging staan, om alles eerst rustig in zich op te nemen en geen enkel detail te missen. Nadat ze minstens vijf minuten had gekeken, liep ze naar het lichaam en bestudeerde dat van alle kanten.

‘Is ze al begonnen?’ klonk het achter Van Opperdoes. Hij keek om en zag Cathelijne staan, de schouwwarts van de GGD, die officieel het overlijden en de oorzaak daarvan moest vaststellen.

‘Nee, nog niet echt... Heb jij ook nachtdienst?’

Cathelijne trok een verwrongen gezicht. ‘Een keer in de zoveel tijd. Ik sta er niet om te springen, maar zo af en toe vind ik het niet erg. Wat heb je?’

‘Een getuige die schoten heeft gehoord, een meneer die op de grond lag, ambulancepersoneel dat niets meer kon uithalen, en nu dus een dode meneer op de grond.’

‘Wil je dat ik hier kijk? Of in het mortuarium?’ informeerde Cathelijne.

Van Opperdoes keek Jacob even aan, die zijn schouders ophaalde. ‘Het maakt niet heel veel uit, wat mij betreft. Naar het mortuarium moeten we toch. Het hangt ervan af wat Diana wil, denk ik. Als zij de sporen hier veilig kan stellen, kan je de schouw misschien ook hier doen. Scheelt weer tijd.’

‘Ik moet nog tot zeven uur.’ Cathelijne keek op haar horloge en glimlachte. ‘Dus laat Diana het maar zeggen. Het maakt mij niet uit.’

Ton van Maan en Henk Pastoor, de twee mannen die uit de witte bus waren gekomen, hadden zich inmiddels ook omgekleed en liepen naar Diana. Zij gingen zo meteen minutieus de omgeving onderzoeken op sporen, voordat ze het slachtoffer zouden onderzoeken en uitkleden.

‘Diana?’ vroeg Van Opperdoes. Diana kwam op hen af en deed haar mondkapje af. ‘Wil je de schouw hier doen, of straks in het mortuarium?’

Diana knikte even naar Cathelijne. ‘We kunnen hem ook inpakken en in het mortuarium uitkleden en bemonsteren. Maakt mij niet zoveel uit. Maar ik zou hem sowieso wel graag willen ontkleden voordat jij je onderzoek doet. Waar dan ook.’

Cathelijne keek stoïcijns. ‘Prima. Heb ik geen moeite mee.’

Zowel de schouwarts als Diana keken nu naar Van Opperdoes en Jacob, alsof die de beslissing moesten nemen.

‘Dan gaan we gezellig met z’n allen naar het mortuarium. Zijn we hier ook van straat af, kan de PD opgeheven worden,’ besliste Van Opperdoes.

Beide dames knikten en liepen weer naar het slachtoffer.

Van Opperdoes keek om zich heen.

‘Wat is er?’ wilde Jacob weten.

Zijn collega haalde zijn schouders op. ‘Ik weet het niet. Maar we kunnen nu even niet veel. Sporen hebben voorrang.’

‘En dat vind jij maar niks.’

‘Nee. Kostbare tijd die verloren gaat...’ beaamde Van Opperdoes. ‘De eerste uren...’

‘... Na een misdrijf zijn de belangrijkste,’ vulde Jacob aan. ‘Ik weet dat dat vroeger zo was, maar is dat nog steeds zo?’

‘Vind ik wel. Rechercheren is mensenwerk. Geen gepruts met vergrootglazen en pincetjes,’ antwoordde Van Opperdoes, terwijl hij naar de afzetting liep waar Vincent stond.

‘Laat Diana je maar niet horen,’ grijsde Jacob.

Bij de afzetting keek Van Opperdoes naar boven, waar hij wolken nog altijd wild langs de hemel zag jagen, met daarachter die felle volle maan.

‘Wat is er?’ vroeg Jacob, toen hij zijn collega zo naar boven zag staren.

Van Opperdoes fronste en bleef naar de lucht kijken. ‘Geen idee. Maar iets voelt er helemaal niet goed...’

Hoofdstuk 2

Van Opperdoes pakte het papiertje aan dat Vincent uit zijn notitieboekje scheurde. ‘Dank je wel. Je weet zeker dat dit het goede nummer is?’

Vincent trok zijn wenkbrauwen op. ‘Zal toch wel? Dit is in elk geval het 06-nummer dat ik van de meldkamer heb gekregen. Dit is degene die de schietpartij heeft doorgegeven, zeiden ze. Nou, daar ga ik dan maar van uit.’

‘Je zal wel moeten. En hebben ze je ook verteld wat er precies gezegd is door de melder?’

‘Nee. Niet echt. Tegen mij zeiden ze dat dit de melder was en dat hij alleen zei dat er geschoten werd onder de brug.’

Van Opperdoes bekeek het papiertje alsof daar op een of andere wonderlijke manier vanzelf de naam van de beller op zou verschijnen. ‘Dan moeten we die melder maar eens spreken,’ concludeerde hij ten slotte.

‘Nu?’ vroeg Jacob.

Van Opperdoes twijfelde zichtbaar, wat Jacob verbaasde.

‘Je hebt zelf gezegd dat de eerste uren het belangrijkste zijn.’

‘O, maar daar twijfel ik ook niet over. Reken maar dat we de getuige vannacht nog spreken. Ik vraag me alleen af of we hem moeten bellen of dat we bij hem langs moeten gaan. Ik kijk liever iemand in de ogen als ik iets belangrijks vraag.’

‘Je hebt gelijk. Ik kijk wel of ik er een adres bij kan vinden.’ Jacob trok het papiertje uit zijn handen en gaf het met een

grijns aan Vincent terug. ‘Vincent. Fijne collega. Kijk jij eens of je hier een naam en een adres bij kan vinden? Misschien via de provider, misschien via ons computersysteem.’

Vincent schudde langzaam zijn hoofd en nam het papiertje aan. ‘Tjonge jonge zeg... Nou vooruit dan maar. Ik ga wel even zoeken.’

Terwijl Jacob hem grijnzend nakeek, wuifde Diana naar de twee rechercheurs. Zij en haar collega’s hadden het lichaam van het slachtoffer inmiddels zorgvuldig in een plastic zak verpakt. ‘Wij zijn klaar. Is het vervoer naar het mortuarium er al?’ vroeg ze terwijl ze hun kant op kwam lopen en haar handschoenen en mondkapje afdeed.

Jacob keek om zich heen. In de verte, aan de kant van het IJ, zag hij achter de afzetting een donker busje staan. Twee mannen in zwarte pakken leunden er verveeld tegenaan. ‘Ze staan al te wachten...’ wees hij.

‘O, mooi. Ik had ze nog niet eens gezien.’

Jacob glimlachte. ‘Dat is omdat jij de hele tijd alleen maar met je neus op dat lijk zit. Ik heb je geen een keer zien op- of omkijken.’

‘Nee, dat wil ik ook niet. Stel je voor dat ik iets mis.’

‘Heb je al in zijn kleding gekeken?’ vroeg Jacob.

‘Nee, nog niet. Doen we zo wel, in het mortuarium.’ Ze liep naar de afzetting en wenkte de twee mannen in zwarte pakken. Ze haalden een brancard uit hun busje en rolden die voor zich uit haar richting op.

Jacob vond het maar niks. Wat moest, dat moest, dat wist hij, en heel even rond een lijk staan vond hij niet zo erg, maar het moest niet te lang duren. De mannen tilden het lichaam op de brancard en reden ermee terug naar het zwarte busje.

‘Zal ik erachteraan rijden?’ vroeg Diana. Het lichaam was nu officieel in beslag genomen, en moest door de politie begeleid

worden naar het mortuarium om elk risico uit te sluiten. Stel je voor dat het lichaam ergens onderweg werd verwisseld, of onder de verkeerde naam in een koelcel geplaatst werd.

‘Graag, doe maar, wij komen later wel,’ reageerde Jacob, die Vincent op zich af zag lopen, zwaaiend met zijn papiertje. Wat Vincent niet zag, was dat Van Opperdoes ongemerkt achter hem aan kwam lopen en snel het papiertje uit zijn hand griste.

‘Hoppakee, mooi zo. Is dat de naam?’

‘Jazeker,’ antwoordde Vincent.

Van Opperdoes bestudeerde de naam en het adres. ‘Hoe kom je eraan?’

‘Via het systeem. Het is een man die de binnenkant van een politiecel al een paar keer gezien heeft, zeg maar.’

‘Een crimineel.’

‘Geen goeie,’ vond Vincent.

‘Want?’ wilde Van Opperdoes weten.

‘Hij is al heel wat keren gepakt.’

Van Opperdoes keek naar Jacob. ‘Een amateur. Dan wil ik hem zeker spreken.’

Jacob bekeek het papiertje van Van Opperdoes en zag het adres. ‘Hier vlakbij ook nog. Vooruit dan maar. Benieuwd wat we te horen krijgen. Hij was vast zijn criminele hondje aan het uitlaten. Of onderweg om een inbraak te plegen. Dan gaan we daarna wel naar het mortuarium.’

Ze liepen de Haarlemmer Houttuinen in, tot aan het laatste pand voor de Buiten Brouwersstraat. Een ouderwetse houten trap leidde naar de toegangsdeur.

‘Brandt er licht?’ vroeg Van Opperdoes.

Jacob keek omhoog en kon vaag een lamp achter de gordijnen zien schijnen. ‘Volgens mij wel.’

‘Mooi,’ bromde Van Opperdoes en drukte op de bel. Jacob bleef naar boven kijken.

‘... En nu gaat het licht uit.’

‘Serieus?’ Van Opperdoes kwam naast Jacob staan.

‘Heel serieus. Zou ik daarover liegen?’

Van Opperdoes bleef naar boven staren. ‘Dat zou wel heel dom zijn. Je kan beter liegen om iets wat echt de moeite waard is.’

Hij liep de trap weer op en drukte nog twee keer op de bel.

‘Wat moet je?! Rot toch op, het is midden in de nacht!’ klonk het ineens van boven. Een raam was een stukje omhooggeschoven en een woest ongeschoren hoofd had zich door de kier gewrongen om naar beneden te kunnen schreeuwen.

Een verdieping lager werd met veel geraas ook een raam opengeschoven en een al even woedend hoofd keek naar boven.

‘Hou je kop toch eens een keer, mafketel! Ik ben die herrie van jou nou goed zat!’

‘Hou zelf je kop dicht, idioot!’ schreeuwde de man weer naar beneden.

‘Zal ik even naar boven komen om je op je kop te timmeren?!’

‘Kom maar op. Ik schop je zo weer naar beneden!’

Van Opperdoes keek Jacob even aan. ‘Heren?!’ riep hij.

De twee hoofden keken tegelijk omlaag. ‘En wat moet jij nou weer?’ vroeg de onderste.

Van Opperdoes hield zijn legitimatiebewijs omhoog. ‘Jij gaat weer slapen. En jij, Frankie, jij maakt deze deur nu open.’

Het onderste hoofd verdween, grommend.

‘Moet dat nu? Het is midden in de nacht...’ vroeg de man op de tweede verdieping.

‘Denk je dat we voor de lol aanbellen?’

‘Geef me heel even...’ Het hoofd verdween. Vervolgens ge-

beurde er niets. De twee rechercheurs wachtten een paar minuten, maar vlak voordat Van Opperdoes zijn geduld verloor en weer wilde aanbellen, werd de deur opengedaan.

De man stond beneden bij de trap. 'Zeg het maar.'

'We willen graag even rustig met je praten.'

De man knikte. 'Dat kan.'

'Niet hier op straat. Laten we even naar boven gaan, meneer Boer.'

'Dus jullie weten echt wie ik ben?' De man, die ergens achter in de vijftig leek te zijn, keek hen bijna verdrietig aan.

'Anders zouden we wel hele slechte rechercheurs zijn, denk je niet?'

'En jullie willen mee naar boven?'

Jacob pakte de man bij een schouder, draaide hem om zijn as en gaf hem een zacht duwtje naar binnen. 'Hup, lopen jij. Je hebt twee minuten de tijd gehad om je drugs en gestolen spullen te verbergen in je huis. Dus we kunnen rustig naar binnen.'

Boer knikte verslagen, en liep langzaam de trap weer op. 'Nou, kom dan maar mee.' Boven aan de trap, bij zijn voordeur, draaide hij zich even om. 'Het is wel een rotzooi binnen.'

'Dan is het maar goed dat wij niet voor je rotzooi komen.'

'Niet? Waar dan voor?'

'Omdat je gebeld hebt dat er geschoten werd.'

Boer liet zijn schouders zakken, alsof hij wist dat het spel nu helemaal uit was. 'Ah, ja. Dat dacht ik ook al. Nou, kom dan maar binnen.'

In de woning van Frankie Boer was het donker en warm. Een kachel stond fors te snorren, hoewel het op straat niet eens zo heel koud was. Er lagen pakken met koekjes op de tafel, met wat blikjes bier ernaast. Op de tv waren twee naakte dames elkaar vol overgave aan het zoenen. Haastig zette Boer de tv uit, toen hij zag dat de blik van de twee rechercheurs erop viel.

‘Ik kon nog niet slapen.’

‘Nee, dan moet je vooral daarnaar kijken. Alsof je dan lekker in slaap valt,’ antwoordde Jacob.

‘Vertel eens over die schoten, Frankie?’ vroeg Van Opperdoes.

Jacob volgde de blik van Boer. Een paar elektrische snoertjes staken onder de bank vandaan. Boer liep er nonchalant naartoe en schoof ze met zijn voet uit het zicht.

‘Volgende keer beter opruimen.’ Jacob schudde quasi-betroefd zijn hoofd. ‘Nou moeten we je hele huis doorzoeken.’

‘Wat?!’ riep Frankie wanhopig.

‘Nou ja, we komen eigenlijk niet voor gestolen autoradio’s,’ zuchtte Van Opperdoes.

Jacob stond op, kordaat. ‘Maar als we een vermoeden hebben van een ernstig misdrijf...’

Van Opperdoes haalde zijn schouders op. ‘Misschien kunnen we eerst even luisteren wat meneer Frankie Boer ons te vertellen heeft, collega. Dan kunnen we altijd nog zien wat we doen.’

Frankie kromp steeds verder in elkaar en knikte zo heftig met zijn hoofd, dat Jacob vreesde dat hij elk moment een krak kon horen. Boer ging snel zitten.

‘Precies. Laten we het daarover hebben. Jullie komen omdat ik gebeld heb. Had ik nooit moeten doen. Ga maar even zitten. Willen jullie iets drinken?’

Hij wees gastvrij naar de keuken, waar het een grote troep was. Van Opperdoes keek even naar de bank, die Boer zo goed als hij kon schoon veegde, voor hij op het puntje ging zitten. Jacob kwam naast hem zitten, maar probeerde ook zo weinig mogelijk contact met de bank te maken.

‘We hoeven niets te drinken, dank je wel,’ antwoordde Jacob.

‘Vertel ons maar wat er gebeurde,’ zei Van Opperdoes.

‘Nou, ik liep op straat...’ begon Boer, maar zweeg daarna meteen.

‘Ja? En?’

‘Ik deed niets, hoor. Ik was op bezoek geweest bij een vriend van me.’

‘Dat geloven we meteen. Toch, Jacob?’

‘Natuurlijk,’ beaamde Jacob. ‘Waarom zou hij liegen?’

Van Opperdoes peinsde. ‘Omdat Frankie een onverbetterlijke dief is?’

‘Tja...’

Weer schudde Frankie zijn hoofd. ‘Ik doe dat soort dingen niet meer. Ik word veel te vaak opgepakt.’

‘Prima. Heel goed dat je je leven gebeterd hebt.’

Boer knikte enthousiast. ‘Ik ga misschien zelfs een baantje zoeken. Kan ik niet bij jullie komen werken?’

‘Tuurlijk, joh. Mét boeven, vang je boeven. Ik denk dat we van jou nog wel wat kunnen leren.’

Boer zette een grote, bijna tandeloze glimlach op. ‘Ja, hè? Ik denk het ook wel.’

‘Ja, bijvoorbeeld hoe je gestolen autoradio’s onder een bank verstopt, als de politie voor de deur staat.’

‘Je mag ze wel meenemen, hoor. En teruggeven. Het zijn allemaal ouwe, die ik niet kwijt kon.’

Van Opperdoes glimlachte. ‘Leveren die dingen nou nog wat op?’

‘Welnee. Helemaal niks. Niemand wil zo’n ding nog.’

‘Waarom steel je ze dan in vredesnaam?’ wilde Van Opperdoes weten.

‘Weet ik ook niet. Als ik er een zie, dan voel ik iets... Er kriebelt wat. Dan moet ik hem meenemen. Ik sla ook geen ruit in of zo. Ik kan een auto heel netjes openmaken. Zonder schade.’

Jacob begreep het. 'Je bent meer een verzamelaar.'

'Precies!' Frankie wees enthousiast naar Jacob. 'Zie je nou? Hij snapt het!'

'Ook dat geloof ik meteen. Vertel nou eens over die schoten?'

Boer boog voorover en keek de twee rechercheurs indringend aan. 'Ik liep op de Ketelmakerstraat. Bij de spoorbrug. Aan de overkant van het water. Ik liep gewoon een beetje, onderweg naar huis. Ik deed niks.'

'Dat hadden we al gehoord. En toen?'

'Ik hoorde iets...'

'Wat hoorde je?' Van Opperdoes keek Jacob aan, bijna wanhopig over het feit dat hij de verklaring er zo uit moest trekken. Boer wilde wel vertellen, maar probeerde er tegelijkertijd een spannend verhaal van te maken.

'Ik hoorde niks. Niet veel. Wat stemmen.'

'Wat stemmen? Hoeveel?'

'Twee stemmen. Ze hadden ruzie.'

'Wat werd er gezegd?' vroeg Jacob.

'Dat kon ik niet horen. Weet je hoe vaak er ruzie is hier in de buurt? Schreeuwende mensen, dronken toeristen, gillende meisjes. Van alles, man. Ik kan toch niet overal op letten? Ik let gewoon op me eigen, verder niks. Ik hoorde stemmen, dat is het.'

'Nee, Frankie, je kan inderdaad niet op alles letten. Maar dit is wel heel belangrijk. Probeer er eens goed aan terug te denken...'

Frankie keek langdurig naar het plafond, dat ook onder de vlekken zat, voordat hij langzaam zijn hoofd schudde. 'Nee, ik zou het niet weten.'

Van Opperdoes zuchtte. 'Goed, ga verder.'

'En toen liep ik door. Er klonk nog steeds gepraat, maar niet heel heftig.'

‘Was het druk op straat? Weet je zeker waar het vandaan kwam?’

‘Onder de brug, dat weet ik zeker. Kan niet anders.’

‘En toen?’

‘Toen liep ik door, de brug over bij de Haarlemmerstraat. Ik keek nog onder de brug, maar ik zag niemand. Ze waren zeker net uit het zicht of zo.’

‘Hoeveel mensen waren het?’

‘O, zeker twee. Misschien meer, maar dat weet ik niet. Ik heb ze toch niet gezien? Maar ik denk twee. En toen ineens, hoorde ik een schreeuw. En ik hoorde een stem roepen.’

Van Opperdoes schoof iets naar voren. ‘Wie riep er? En wat werd er geroepen?’

‘Dat weet ik toch ook niet, wie dat was? Stel toch niet van die stomme vragen.’ Van Opperdoes keek hem licht vermanend aan. ‘Sorry,’ mompelde Frankie. ‘Ik weet echt niet wie van de twee. Het was allemaal een beetje donker, een beetje vreemd. Rare stemmen. En toen ineens, schreeuwde een van de twee: “Doe het dan! Doe het dan verdomme!” Dat schreeuwde hij.’

‘Letterlijk dat?’

Frankie knikte. ‘En meteen daarop hoorde ik de schoten. Drie schoten, snel achter elkaar. En daarna niks meer. Ik heb verder niks gehoord. Ik wilde ook niet gaan kijken. Ik heb 112 gebeld en ik ben verder gelopen. Naar huis. Bemoei je er niet mee, Frankie, zei ik tegen mezelf. Ik heb al genoeg ellende gehad. Maar ik heb wel gebeld.’

‘Daar zijn we je ook dankbaar voor.’